

Αριθ. 33.
Έτους Δ.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τιμή της Συνδρομής
Ετησία, Τάλαρα Δίσταλα 6
Εξαμηνιαία 3
Τριμηνιαία 1 1/2

Αί συνδρομαί γίνονται ενταῦθα μὲν ἐν Γραφείῳ
τῆς Εφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κρά-
τους, παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΝ ΑΙΓΙΝῃ, ΤΕΤΑΡΤῃ, 1 ΜΑΪΟΥ 1829.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Πράξεις τῆς Κυβερνήσεως.

Αρ. 10,198. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' Ἀρ. 10,196 Διατάγματος
ἀφορῶντος τὰ περὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν ἐφετεινῶν προσόδων
τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος,

Διατάττει.

Α'. Ὁ Κύριος Γεώργιος Σταῦρος Μέλος τοῦ Πανελληνίου
καὶ τῆς ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπῆς, ὁ Κύριος
Τάσης Μαγκίνας Μέλος τοῦ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Τμή-
ματος τοῦ Πανελληνίου, καὶ ὁ Κύριος Ἀναστάσιος Σ.
Χαραλάμπους Μέλος τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Τμή-
ματος, σχηματίζουν τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν, ἥτις
μέλλει νὰ ἐνεργήσῃ τὰ τῆς δημοσίου ἐνοικιάσεως τῶν
προσόδων τῆς Πελοποννήσου.

Β'. Ὁ Κύριος Ἰωάννης Κοντουμᾶς Μέλος τοῦ ἐπὶ τῆς
Οἰκονομίας Τμήματος τοῦ Πανελληνίου θέλει ἐπέχει
προσωρινῶς τὸν τόπον τοῦ Κυρίου Γεωργίου Σταύρου
εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπῇν μέχρι τῆς
ἐπανόδου του.

Ἐν Καλαμάτῃ, τῇ 25 Μαρτίου 1829.

Ὁ Κυβερνήτης

Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας

Π. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἀρ. 10,937. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ὁ Κύριος Μαρῖνος Κλάδος διορίζεται Προσωρινὸς Δι-
οικητὴς τῶν ἐπαρχιῶν Καλαβρύτων καὶ Βοστίτσης.

Ὁ Ἐκτακτὸς Ἐπίτροπος τῆς Λαγαίας θέλει καταστήσῃ

αὐτὸν εἰς τὰ τῆς Ἀρχῆς καὶ θέλει τὸν ἐφοδιάσει μὲ τὰς
ἀναγκαίας ὁδηγίας.

Ἐκ Καλαβρύτων, τῇ 15 Ἀπριλίου 1829.

Ὁ Κυβερνήτης

Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Γραμματ. τῆς Ἐπικρατείας
Π. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 29 Ἀπριλίου 1829.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΗΣ.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐξ Αἰγίνης, 1 Μαΐου.

Περίληψις γράμματος ἐξ Ἀργους, τῆς 13 Ἀπριλίου.

Σήμερον ἡξιώθημεν νὰ δεχθῶμεν εἰς τὴν πόλιν μας τὸν
στρατάρχην Μαρκίωνα Μαιζῶνα. Ἀπὸ προχθὲς, ἅμα εἰδο-
ποιήθημεν τὴν εἰς Τριπολιτσὰν ἄφιξιν τῆς Α. Ε., ἐξῆλθε
τὸ ἱππικὸν εἰς ὑπάντησιν, καὶ ἡ καλητέρα τῆς πόλεως οἰ-
κία ἡτοιμάθη εἰς κατάλυμα κατεστολισμένη μὲ ἄνθη.

Ἐξῆλθον δὲ εἰς προὔπαντησιν τοῦ στρατάρχου οἱ δημο-
γέροντες μετὰ τοῦ κλήρου, πλῆθος λαοῦ καὶ τὰ παιδιά καὶ
κοράτια τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς σχολῆς τῆς πόλεως. Ὁ δρό-
μος ἦτο στρωμένος ἀπὸ κλάδους δάφνης καὶ ἐλαίας.

Δύο παῖδες μετὰ δέκα κορασίων τῆς σχολῆς ἐλθόντες πρὸς
τὸν στρατηγόν, φθάσαντα εἰς τὴν κατοικίαν του, προσέφερον
εἰς αὐτὸν στέφανον ἐλαίας, ἐκφωνοῦντες τοὺς ἐξῆς εὐχαρι-
στηρίους λόγους.

“ Ὑπέρλαμπρε Μαρεσάδε,

„ Μικρὰ καὶ ἄκακα παιδιά μὲ ἀθάνα καὶ εἰλικρινὴ ψυχὴν
ἐρχόμεθα νὰ σοῦς προσφέρωμεν τὸν ἀπλοῦν τοῦτον στέφανον,
δείγμα τῆς ὁποίας χρεωστούμεν εὐγνωμοσύνης εἰς τὰς τρεῖς
Συμμάχους Δυνάμεις καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν Χριστιανικώ-
τατον Βασιλέα, διὰ τὰς εὐεργεσίας τῶν, τὴν ἐλευθερίαν
μας καὶ τὸν φωτισμὸν μας. Ὁ ὅτις τὸν νὰ διαφυλάτῃ
τοὺς θρόνους αὐτῶν ἀκλονήτους εἰς τοὺς αἰῶνας! Ἀμήν.”

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐξεφώνησε καὶ ὁ Κύριος Ἰω. Τσουλου-
φιάδης τὸ ἐξῆς ἐγκώμιον:

Βεβαία πεπρωμένον ἦτον ἄνθρωπον, ὑπέρλαμπρε καὶ ὑπερ-

ἐνδοξὴ Μαρεσάλε, νὰ ὑπερασπισθῇ μίαν ἡμέραν τὴν περικύβητ' Ἑλλάδα ἕνας ἀπόγονος τῶν ἐνδόξως διαπρεψάντων ἐκείνῃ βασιλείῳ τῆς Γαλλίας, τοῦ ἀειμνήστου λέγω ἀνδρείου καὶ ἐναρέτου Τετάρτου Ἐνρίκου, καὶ τοῦ ὑπερσεβάστου Ἀγίου Λουΐγκη, τοῦ κοινῶν πατρὸς τῆς Γαλλίας καὶ εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐνδοξα κατορθώματα ἀφήκαν αἰῶνα λαμπρὸν καὶ ἀθάνατον δοῖον εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὁ τοῦ ὁ ἅγιος βέβαια ἐνέπνευσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Χριστιανικωτάτου Βασιλέως σου Δεκάτου Καρλου, καὶ ἐστάλης παρ' αὐτοῦ ἐνταῦθα συντελεστικὸν μέσοις τῆς ἐλευθερίας μας, ἀνάλογον καὶ εἰκονικὸν μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός. Διότι, κα' ὡς ἐκεῖνος ἐλύτρωσέ ποτε τὴν ἱερὰν γῆν τῶν Ἱεροσολύμων, τὰ θεῖα λέγω καὶ ἀσυστά καταγόνια τῶν χριστιανῶν, ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, παρομοίους καὶ ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἐκαθάρισε τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔδαφος τῆς περικλεοῦς Ἑλλάδος ἀπὸ τὰ ἴδια τέρατα τῆς Ἀραβίας. Βαδίσασα γὰρ τὸν κατὰ θεῖαν ἔμπνευσιν ἱερὸν σκοπὸν τῆς Α. Χ. Μ., τοῦτον ἀξιοπρεπῶς ἐτελείωσε.

Ἄν' ἡ δόκιμος ἐν πᾶσι, καὶ δοκιμωτέρως ἐν Ἑλλάδι φανεῖς. Ἀὐτὴν ἤδη οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσιν, ἠξιώθησαν σήμερον νὰ ὑποδεχθῶσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος τῶν θαυμάσιων, καὶ ἀγαλλόμενοι. Χρῆστοῦντες δὲ πρὸς αὐτὴν ἀπείρους τὰς χάριτας, δὲν θέλομεν φανῇ ἡδὴ βέβαια ἀντάξιοι τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσιῶν τῆς.

Ἀλλ' αὐτὴν ὑπὲρλαμπρὴ καὶ ὑπερένδοξε ἄνερ, ἐπειδὴ δὲν ἐξικανοῦμεν ἤδη νὰ σᾶς ὑποδεχθῶμεν ἀναλόγως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μας, καὶ νὰ προσφέρωμεν ἐνδεικτικώτερα αἰσθήματα τῆς εὐγνωμοσύνης μας,

Δέχθητε παρακαλοῦμεν εὐμενῶς, ἃ ὄχι ἀνάλογον, ἐνθέρμον ὅμως καὶ ἐγκάρδιον τὴν ὑποδεξιῶσιν ταύτην συνδυασμένην μὲ δάφνας καὶ ἐλαίας.

Δέχθητε τὸν ὁποῖον σᾶς προσφέρει ἡ νεολαία τῆς πόλεως Ἀργεὺς ῥοδα, θαλασσιόπλεκτον στέφανον, δείγματα τῆς ἀνεκφράστου χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης μας. Ὅταν δὲ ἀκολουθῶς ἡ Ἑλλὰς ἀξιώθῃ τῆς ἀρχαίας δόξης τῆς, καὶ ἡ κλασικὴ γῆ τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν ἐλευθερωθῇ, βέβαια βέβαια ἐκεῖ εἰς τὸν Ἱερὸν Παρθενῶνα θέλει ἐγχαράχθῃ τὸ ὄνομά σας μὲ χρυσοὺς χαρακτήρας εἰς τοὺς ἡρώικους πίνακας, διὰ νὰ σώζεται ἐν τῇ τεμένει τῆς ἀθάνασις, μεταξὺ τῶν ἐνδόξων παλαιῶν καὶ τῶν ἡδὴ ἀπαθανατισθέντων καὶ ἀξιωματικευμένων ἡρώων μας, **Μαρκομπότσαρη καὶ Καραϊσκάκη.**

Τὸ δὲ τῆς Α. Μ. τοῦ Χριστιανικωτάτου Βασιλέως αὐτοῦ ὑπὲρλαμπρὴ καὶ ὑπερένδοξον ὄνομα θέλει καταγραφῇ εἰς τὴν ἱερὰν θυσιαστήριον τῆς χριστιανοσύνης, διὰ νὰ μνημονεύεται μὲ ἐκεῖνο τοῦ Ἀγίου Λουΐγκη,

Εἰς τοῦ ἀτελευτήτου αἰῶνα· ἀμήν.

Ζήτησαν αἱ τρεῖς Συμμαχικαὶ Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης!

Ζήτην ὁ Χριστιανικώτατος Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας!

Ζήτην ὁ Μαρεσάλος Μαρκίων Μιζὼν, Πατρίκιος τῆς Γαλλίας!

Περὶ ἧς ἰδιαιτέρου γράμματος ἐκ Καλαμάτας, τῆς 16 Ἀπριλίου

Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων συνήλθεν ἐνταῦθα τὸ συνέδριον

τῆς ἐπαρχίας μας διὰ νὰ κάμῃ κατὰ τὴν τάξιν τὰς ἐκλογὰς τῶν πληρεξουσίων διὰ τὴν προκηρυχθεῖσαν ἐθνικὴν συνέλευσιν. Ὁ λαὸς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἠθέλησε νὰ φανερῶσιν τὰ ἐνδομυχα καὶ εἰλικρινῆ του αἰσθήματα τῆς πρὸς τὸν κοινὸν ἡμῶν πατέρα ἀφροσύνης καὶ εὐγνωμοσύνης του. Ὅθεν τὸ πρῶτον ἔργον τῆς συναθροίσεως ὑπῆρξε τὸ νὰ πολιτογραφήσωσι τὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην ὡς πολίτην Καλαματινόν· καὶ ἀφ' οὗ ὁ λαὸς ἠθέλησεν οὕτω νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν ταύτην, ἀφιέρωσεν ἐν ταύτῳ ὁμοφώνως εἰς τὴν Α. Ε. καὶ τὰς ψήφους τῆς ἐπαρχίας ταύτης διὰ τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν. Μετὰ τὴν δημόσιον ταύτην πρᾶξιν ὅλος ὁ λαὸς ἀνευφήμησε τρεῖς τὸν Κυβερνήτην, καὶ διελύθησαν. Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ πόλις γενικῶς ἐπανηγύρισε.

Μεταξὺ τῶν πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἀνεκέρυξαν πληρεξουσίων τὸν Κυβερνήτην εἶναι, παρεκτὸς τῆς Καλαμάτας καὶ τοῦ Ἀργεὺς, τὸ Ναύπλιον, ὁ Κάτω Ναυχαγὸς, ἡ Τριπολιτσα, ὁ Ἅγιος Πέτρος, τὰ Ὀλυμπιοχώρια καὶ ἡ Ἐρμούπολις.

(Ἀκολουθία τῶν κατὰ τὴν Κρήτην. Ἰδ. Γεν. Ἐφ. Ἀρ. 31.)

Ὅσοι δ' ἀπὸ τοὺς ἐπικρατοῦς τοῦτους καὶ στρατιώτας ἔμειναν ἐκεῖ, ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωνται διὰ νὰ εἰσβάλουν εἰς τὴν Σιδίαν. Τὸ πρᾶγμα διεδόθη εἰς ὅλους τοὺς πολαιμικοὺς μας, ἐσυνάχθησαν πολλὰ ὀπλήγαρα, ὥρμησαν εἰς τὴν Σιδίαν, ἐπέρασαν ἐκεῖνα τὰ στενὰ κατὰ τῆς, ἐκτύπησαν τοὺς Τούρκους, τοὺς ἐκλείσαν εἰς διαφόρους πύργους, καὶ ἀνεποδογύρισαν ἕνα ἐξ αὐτῶν δι' ὑπονόμων· φερόμεντες δ' εἰς τοὺς λοιποὺς κλεισμένοι Τούρκους, παρεδόθησαν εἰς τὴν διακρίσιν τῶν ἰδικῶν μας, τοὺς ὁποίους, ἀφ' οὗ ἔπρην τὰ ὅπλα, ἀπέλυσαν, καὶ ἄλλοι μὲν ἐμβιβάζοντο εἰς τινὰ πλοῖα Κάσσια, ἄλλοι δὲ διὰ ξηρᾶς, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ἐμβήκαν μὲ τὰς οἰκαγενεῖς των μᾶστι εἰς τὸ φράσιον τοῦ Ηρακλείου· ἀκολουθῶς λοιπὸν οἱ στρατιῶταί μας ἐφορτάθησαν πάλιν διαφορά καὶ διαφόρων εἰδῶν λάφυρα, καὶ ἐγύρισαν πάλιν εἰς τὰ ἴδια τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δικαιερίου.

Ἐν μέρει στρατευμάτων εἶχε παραμείνει ἐκεῖ. Οἱ Τούρκοι τοῦ Ηρακλείου μεθίσκοντες τὴν διακρίσιν τῶν στρατευμάτων μας, ἐξεστράτευον κατὰ τῆς Σιδίας. Ὅθεν ἐπερῶσαν, ἔδωκαν πῦρ καὶ μάχισαν, δὲν ἐφείσθησαν οὐδὲ γυναῖκας, οὐδὲ παιδία, καὶ τέλος ὅλον τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπέρασαν, κατερήμωσαν, καὶ φθοκίτες εἰς τὴν Σιδίαν, ἐβήσαν· ἀπὸ τινος στρατιώτης ἀπὸ τοὺς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Κ. Μανούσου Βαρδουλῶκη, ἐκτυπώθησαν μὲ αὐτοὺς καὶ ἐγένιν ἡμιδοξία φθορὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· τέλος μὴ δυνάμενοι οἱ ὀλίγοι οὗτοι Ἕλληνες νὰ ἀνδύουν εἰς τὴν δύναμιν ταύτην τοῦ ἐχθροῦ, ὑπεχώρισαν, καὶ περάσαντες ὅσοι ἐδυνάθησαν στρατιῶταί εἰς τὰς ἐκεῖ παρακλιμένους νήσους καὶ εἰς τὴν Κάσσαν, Ἐκρῖπτον, κτλ. μὲ τὰ ἐυραθέντα ἐκεῖ Κάσσια πλοῖα, ἀπέφυγον τὴν μάχισαν τοῦ ἐχθροῦ, ὅσοι ὅμως δὲν ἀπρόφθασαν νὰ φύγουν, ἐγένιν θύμα τῆς ἐμῆς καὶ ἀπηνθρώπις.

Οἱ ἐπιστρέψαντες στρατιῶταί μας μαθόντες τὴν ἐπιδρομὴν ταύτην τῶν Τούρκων εἰς Σιδίαν, ἀφ' οὗ ἀρῶσαν τὰ λάφυρά των εἰς τὰς οἰκίας των, ἐγύρισαν πάλιν εἰς τὰ ὅπισθεν, καὶ ἀφ' οὗ ἐβήσαν ἐν ἱκανὸν σῶμα εἰς τὴν χωρίον ὀνομαζόμενον Κριτὰ τῆς ἐπαρχίας. Πᾶντες ἐνέδρυσαν ἐκεῖ τοὺς Τούρκους· εἰς τὴν διακρίσιν τῶν ἐπίπασιν ἐναντίον των, τοὺς ἐδίωξαν, τοὺς ἐσκόρπισαν, τέλος τοὺς ἐκλείσαν εἰς τὸ Νέον Χωρίον· ἀλλ' ἐφελκέντες οἱ Τούρκοι ἀπὸ μίαν ρηχδαίαν βροχίαν, ἀνέχωσαν τὴν νύκτα ἀφέντες ὅτι πρέβια καὶ ἄλλα ζῶα εἶχον μαζὶ των. Τῇ συμβάντι τῇ ἐκστρατείᾳ ταύτῃ ἔλαβαν τέλος κατὰ τὰς 20 Ἰανουαρίου 1829.

Ταῦτα ἐγένοντο εἰς τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Κρήτης, ἐνῶ καὶ εἰς τὰ δυτικὰ δὲν ἔλειπον τινες ἀποστοὶ ὡς ἀπὸ μέρους τῶν Τούρκων καὶ μάλιστα διὰ θαλάσσης, ὅπου δούλωσαν συνελθόν τινὰ πλοῖά μας διαβαίνοντα ἀπὸ Καλύδας εἰς Κίσσηρον, καθὼς καὶ ἀπὸ τῆς Ρεθύμνης δὲν ἔπασον αἱ ἐπιδρομαὶ καὶ ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων κατὰ τὸν Ἑλλάδα, ἐναντίον των, μεταξὺ τοῦ πλοῦ καὶ αὐτῶν τῶν μέρων συμμαχικῶν.

Εἰς τὰς ἀφ' ἀνατολῆς ἐκστρατείας οὐκ ἔστιν ἡ πρῶτη καὶ ἀνεπὶ καὶ διαπρεπὴς μάχη, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡττῶσαν ἀνέχοντες ἀπὸ τῆς Σιδίας ὁ Κεμαλὸς Μιζὼν, ἀπὸ τῆς τῆς Σιδίας τῆς Σιδίας, ἀπὸ τῆς Σιδίας ἀπὸ τῆς Σιδίας εἰς Σιδίαν, ὅθεν μετὰ τὰς μάχας, Τούρκους εἰς τὸ Ηρακλίον ἀπὸ τῆς παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐπιστράτους δι' ἀπὸ τῆς Σιδίας, ἐν

ἤρκεσαν, εἰδοποιήθηκαί εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Τούρκους, ὅτι πρέπει μόνον ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἡσυχά. Ταυτοχρόνως δὲ ἐκινεποίησε καὶ τὴν ἄσιν τῆς 16 Νοεμβρίου, ἥτις δὲν ἐπροξένησε μικρὸν παλμὸν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ.

Κατὰ τὴν 9 Ἰαννουαρίου ἐρῆσαν εἰς Ἀλυμυρίδα τὰ Τουρκικὰ πλοῖα, ὅπου ἐνέλαβον μίαν γολέτταν Ἑλληνικὴν τὴν Ἀφροδίτην, καὶ ἐκλείσαν τὸν λιμένα τῆς Ἀλυμυρίδος.

Ἐφεκόμενοι ἀπὸ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ τε Σουλεϊμάν Πάσας καὶ Μουσταφᾶς, ἐξέδωκαν καὶ διεσκόρπισαν διάφορα ἔγγραφα τῶν εἰς ὅλας τὰς ἀρχάς τῆς Κρήτης, παρακινεῦντες τὸν λαὸν τῆς νᾶ ὑποκύψῃ εἰς τὸν Τούρκον ζυγὸν, καὶ νὰ γνωρίσουν εἰ Κρήτες κυρίαρχον τῶν τὸν Μεχμέτ Ἀλλήν, ἀπειλοῦντες τοὺς ὅτι, ἂν εἰς διάστημα ἑξ ἡμερῶν δὲν ἤθελον δώσῃ τὰ ὅσα τῶν, ἤθελον τοὺς καθυπεβάλλει μὲ ἑῖαν διὰ τῶν στρατευμάτων, τὰ ὅσα ἐπεσμένον νὰ εὐχάσων ἐντὸς ὁλίγου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον μὲ τὸν Αἰγυπτιακὸν στόλον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Βλέποντες ὅτι δὲν τοὺς ἤκουσαν οἱ Ἕλληνες τῆς Κρήτης, κατὰ τὴν 16 τοῦ αὐτοῦ καταβάντες τέσσαρες Θεριστιανοὶ διὰ νὰ συνομιλήσουν μὲ τοὺς Τούρκους, κατὰ τὴν συνθήκην τῶν, τοὺς ἠπάτησαν καὶ τοὺς ἐφόνευσαν δολίως. Ἐρεθισθέντες δὲ οἱ συγγενεῖς τούτων κατέβησαν καὶ ἐπῆσαν τινὰ πρόβατα τῶν Τούρκων, καὶ οὕτως ἐσφύρη ἕκαστον τῶν μερῶν εἰς τὰς θέσεις του.

Κατὰ τὴν 21 τοῦ ἰδίου ἐκράτησαν πάλιν δολίως οἱ Τούρκοι εἰς Πλατανιὰν δύο Λακιώτας. Θέλων δὲ ὁ Νικόλαος Προϊμάνης νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ, κατέβη εἰς τὸ χωρίον Δρακιχὰ, ὅπου ἐπίασε δύο Τούρκους καὶ τινὰς γυναῖκας Τούρκισσας καὶ τὰς ἔφεραν εἰς τὰς θέσεις του διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ μετ' αὐτῶν τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐγχωρίων του, ἀλλ' εἰς τὸ ἀμεταξὺ τῶν συνδιαπραγματεύσεων ἐπέπεσαν οἱ Τούρκοι ἑξαφνα εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, τῆς θέσεως δηλ. τοῦ Προϊμάνη, περὶ τὰ ἡμερῶματα τῆς 24 Ἰαννουαρίου, καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆραν τοὺς αἰχμαλώτους Τούρκους, ἐφόνευσαν καὶ ἕνα Λακιώτην. Ἄλλὰ κτυπηθέντες ἐπειτὰ ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μας, ἐσφύρησαν εἰς τὸ φρεῦριον τῶν Χανίων, ἀφήσαντες δύο νεκρούς.

Ταυτοχρόνως ἐξῆλθεν διὰ νυκτὸς καὶ οἱ Τούρκοι τῆς Ρεθύμνης καὶ ἐρῆσαν ἐξαίφνης εἰς τὸ χωρίον τῆς Ρεθύμνης ὀνομαζόμενον Λαμπινή, ὅπου προφθάσαντες τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφ' οὗ τοὺς ἐπολιορκήσαν τριγύρω, ἐπέπεσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατέσφαξαν ἐλαυνῶς ἕσως καὶ ἂν εὗρον ἐκεῖ, καθὼς ἀκόμη καὶ τὸν ἱερωρχοῦντα ἱερέα.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἀνέβησαν διὰ προθεσίαν εἰς τὴν Μαλάξαν οἱ ἐχθροί. Οἱ ὁλίγοι στρατιῶται οἱ φυλάττοντες τὴν θέσιν πολέμησαντες μικρὸν τοὺς ἐχθροὺς ὑπεχώρησαν· μέιναντες δὲ κύριε τῆς θέσεως οἱ Τούρκοι συνέλαβον ὅλας τὰς γυναῖκας, τὰ παῖδια καὶ τοὺς γέροντας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀφ' οὗ θανάτωσαν ἱκανὸν μέρος, τοὺς λοιποὺς αἰχμαλώτισαν καὶ τοὺς ἔφεραν μὲ ὄσμά μέσα εἰς τὸ φρεῦριον τῶν Χανίων.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπειτὰ οἱ Τούρκοι πάλιν δι' ἐπιδρομῆς εἰσέβαλον εἰς τὸ Μόδι καὶ Γερᾶνι, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν μὲ ζηρίαν τῶν. Τὴν 4 Φεβρουαρίου οἱ Τούρκοι εἰσέβαλον εἰς τὰ Κεραμεῖα, ὅπου ὅμως τοὺς ἀντεστάτη ὁ ἀνδρεῖος καὶ καλοκἀγαθὸς Γεώργιος Πίπος μὲ ὁλίγους τινὰς εὐρεθέντας μαζί του, ἔτρεξαν εἰς ἐσθίαν τούτου ὁ Μανουσogiαννάκης μὲ τοὺς ὀπλοφόρους τοῦ Ἀποκορώνου, οἱ Θεριστιανοί, Καμπιανοὶ καὶ ἄλλοι, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν ἀμείσως τοὺς ἐχθρούς, ἐφόνευσαν καὶ ἐπλήρωσαν ἐξ αὐτῶν κάμποσους, καὶ δύο μάλιστα σκηνιτωκῆς· ἀλλ' ἐπληρώθη εἰς ταύτην τὴν μάχην καὶ ὁ ῥηθεὶς Γεώργιος Πίπος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν δεικνύουσαν τοῦ ἰδίου μὲνός ἐτελεύτησεν ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ἰατροῦ.

Τὴν δωδεκάτην τοῦ ἰδίου μηνός ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ρεθύμνης οἱ Τούρκοι διὰ νὰ εἰσβάλωσι πάλιν εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' ὁ Πέτρος Μανουσάκης εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς πολιορκίας ταύτης ἐπαγρυπνῶν μὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς τὰ κινήματα τῶν ἐχθρῶν, τοὺς ἐκτύπησαν καὶ τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν, φονεύσαντες τινὰς ἐξ αὐτῶν ἕως νὰ ἐμῶσιν εἰς τὸ φρεῦριον τῆς Ρεθύμνης.

Κατὰ τὴν 14 τοῦ ἰδίου οἱ ἐν Ἠρακλείῳ ἐχθροὶ ἐξῆλθον εἰς Μισοράν, ἐθανάτωσαν εἰς τὴν Πλώραν δέκα μυλωνάδες χριστιανούς, ἐβόσαν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ἀπεζανῶν, ὅπου ἐπολέμησαν μικρὸν· ἐισαθέντες ὅμως ἀπὸ τῶν ἀκαταπαύστου ἐροχὰς ἐσφύρησαν εἰς τὴν Πομπήαν, ὅθεν κατὰ τὴν 16 ἐξέκλινον διὰ τὸν Μοναστήριον τῆς Ὀδηγητρίας. Ἐκεῖ εὐρέθησαν ἕως ἐξ στρατιῶται, μαζί μὲ τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ὁ ἀνδρεῖος Παπὰ Ἰωάννη, ἐπέεμψαν μίαν ἡμέραν ὁλόκληρον, ἐφονεύθησαν τινες ἐχθροί, τέλοσ' ἔκαμαν οἱ ἐχθροὶ μίαν ὑπόμεινον. Ἐνῶ δὲ ἐσκοπεύσαν νὰ τοὺς δώσουν φωτιά, ἐκῆλθε μὲ τὴν μάχαιραν ὁ ῥηθεὶς Παπὰ Ἰωάννης, ὥρμησε κατ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν, ἐφόνευσεν τινὰς καὶ ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς, ἀφ' οὗ εἰδεία μίαν σπανίαν γεννικιότητα καὶ καρτερίαν· μετὰ τὸν φόνον τούτου ἔδωκαν καὶ εἰς τὴν ὑπόμεινον φωτιά, καὶ οὕτως ἀνεποδογνώσθη τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο μετὰ τῶν εὐρεθέντων εἰς αὐτὸ χριστιανῶν.

Τὴν 17 κατέβησαν εἰς τοὺς Καλοὺς Λακίνας· εἰς τὸν Λεῖτα ἐρῆσαν κάμποσοι ἐχθροὶ καὶ οὕτως ἐγύρισαν εἰς τὰ ὀπίσω. Διαβαίνοντες δὲ τὰ χωρία τῆς Μισοράς εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν πρὸς τὸ Ἠρακλίον, καταρτίωσαν ὅσα καὶ ἂν ἀπέντησαν χωρία, ἠρᾶνισαν τὰ ζῶα τῶν κατοικούντων ἐκεῖνῶν, ἔρῆσαν τὰ ἐλαιόλαδ' αὐτῶν, κατέκαυσαν τὰς μαλίσσας τῶν, καὶ οὕτως ἐρῆσαν εἰς τὸ φρεῦριον.

Τὴν 18 Μαρτίου ἐρῆσαν ἐν μικρὸν ὄμμα Τυρρικὸν ἀπὸ τῆς Κρήτης εἰς τὰ Κεραμεῖα διὰ νὰ ἀρπάξῃ πρόβατα, ἀλλ' ἐπαγρυπνῶντες οἱ Ἕλληνες τοὺς ἐκινήθησαν, δύο ἐξ αὐτῶν ἔβαλον εἰς ἐν σπήλαιον, ὅπου καὶ τοὺς ἐθανάτωσαν· ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτον ὁ ποτὲ ἐπίτροπος τῶν Σφακιῶν Χαλιδιόλογος.

Τὴν 3 καὶ 4 τοῦ ἰδίου ἐξῆλθον οἱ Τούρκοι ἀπὸ τοῦ φρευρίου τῆς Ρεθύμνης, τοὺς ἐκτύπησαν οἱ Ἕλληνες, ἐφόνευσαν ἐξ αὐτῶν ἕως τριῶν καὶ ἐπλήρωσαν ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα, ἐφονεύθησαν ἐκεῖ ἐκ τῶν ἡμετέρων τρεῖς, καὶ οὕτως τοὺς ἐκλείσαν εἰς τὸ φρεῦριον τῶν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Παρισίων, 19 Μαρτίου Ν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος μέλλει ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Πετροπόλεως τὴν 4 Μαΐου. Θέλει φθάσει τῆς 14 εἰς Βαρσοβίαν, ὅπου δὲν θέλει γένῃ κάποια στέψις. Ἐκεῖθεν δὲ ἡ Α. Α. Μ. θέλει λάβει συνέντευξιν μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας πρὸς τὰ σύμμετρα. Ἀγροῖται δὲ ἐὰν ἐκεῖθεν ὁ αὐτοκράτωρ θέλῃ ὑπάγει διὰ τῆς Ὀδησοῦ εἰς τὸ στράτευμα.

(Ὁ Συνταγματικός.)

Ἡ ἐφημερίς τῆς Ἀγγούστης καὶ ἄλλαι τῆς Εὐρώπης ἐφημερίδες ἐδημοσιεύσαν ἤδη τὰ δύο πρωτόκολλα τῶν ἐν Λονδίῳ πληρεξουσίων τῶν τριῶν Συμμάχων Αὐλῶν, τῆς 19 Ἰουλίου καὶ 16 Νοεμβρίου, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς συνθήκης τῆς 6 Ἰουλίου ἀναφερόμενα. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πράξεις αὗται πολλοῦ λόγου ἄξια ἵδουσι ἐφελκύνει ἔτι μᾶλλον τὴν περιέργειαν τῶν συμπατριωτῶν μας, κρίνομεν νὰ τὰς κοινοποιήσωμεν καὶ διὰ τῆς Ἐφημερίδος μας.

Πράξεις τῶν ἐν Λονδίῳ Πληρεξουσίων τῶν τριῶν Συμμάχων Δυνάμεων περὶ τῆς εὐκαιρώσεως τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τῶν Αἰγυπτιοτουρκικῶν στρατευμάτων, ὑπογραφείσα τὴν 7—19 Ἰουλ. 1828.

Εἰς τὰς προηγηθείσας τῆς συνθήκης ταύτης συνδιαλέξεις ὁ Πρέσβυς τῆς Γαλλίας παρετήρησεν:

Ὅτι τὸ στράτευμα τοῦ Ἰσραήμ πασα ἐμποδίζει τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς τῶν κυριωτέρων ἀντικειμένων τῆς συνθήκης τῆς 6 Ἰουλίου 1827, τουτέστι τοῦ νὰ φέρῃ τὰ ἄμεσα ἀποτελέσματα ἀνακωχῆς μεταξὺ τῶν διαμαχομένων μερῶν· ὅθεν χρειάζεται ἀπαραιτήτως νὰ μεταχειρισθῶσι δραστήκιωτους τρόπους, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἔλθῃ εἰς τελεαίαν ἐκπλήρωσις ἡ εἰρημένη συνθήκη, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν ἀρχῶν, αἵτινες εἶναι ἡ βάση τῆς, καὶ ἐπομένως ἡ αὐλή του, τὸν παρῆλγειλε νὰ προτείνῃ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἀποστολὴν ἐνὸς σώματος συμμάχικων στρατευμάτων.

Ὅτι ἡ Α. Α. Μ. ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ μὲν τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν συμμάχων τῆς, νὰ τὴν ἀναλάβῃ δὲ μόνη καὶ ἑαυτὴν διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῶν, ἐὰν τοὺς ἐφαινετο εὐλόγον νὰ προκρίνωσι τούτοις καὶ τότε ἤθελον ἐνεργήσῃ ἐν ὀνόματι τῶν τριῶν αὐλῶν, καὶ κατὰ τὸ κοινὸν συμφέρον, διακηρύττουσα ταυτοχρόνως ὅτι, ἀμὰ τελεσθῇ ὁ τῆς ἐκστρατείας σκοπός, θέλει μετακαλέσει τὰ στρατεύματά της.

Ὅτι αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις, τὰς ὁποίας εἶχον νομίσει ἱκανὰς νὰ βιάσῃ τὸν Ἰσραήμ πασάν τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς

Πελοποννήσου, δὲν ἠδυνήθησαν, διὰ περιστάσεις ἰδιαιτέρας, νὰ ἀδωσιν εὐτυχῇ ἔκβασιν· ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἐκεῖνος διατηρεῖται εἰς τὰς στρατιωτικὰς Δέσεις του, καὶ οἱ Ἕλληνες ἀδυνατοῦν νὰ ἐμποδίσωσι τὰ στρατεύματά του ἀπὸ τὸ ν' ἀρπάξωσι καὶ μεταφέρωσι τὰ γεννήματα· ὅτι ὁ Κόμης Καπετάνιος ἐπικαλεῖται τὴν σήμερον ἐξωτερικῆς δυνάμεως συρρομήν· καὶ ὅτι τέλος πάντων τὰ εἰς ἄλλους τόπους συμβαίνοντα φαίνονται ὅτι ἀπαιτοῦν, ὥστε αἱ συμμαχικαὶ αὐτὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τῶν παρεπομένων, τὰ ὅποια ἐνεδέχεται νὰ προέλθωσιν ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Κόμης Ἀβερδεῖνος παρητήρησεν ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων τούτων ἡ Κυβέρνησις τῆς Β. Α. Μ. φρονεῖ ὅτι πρέπει ν' ἀποδεχθῇ τὴν παρὰ τῆς Χ. Α. Μ. γενομένην πρότασιν· ὅτι ἡ Β. Α. Μ. δὲν εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν ὥστε νὰ στείλῃ ὅπωςδήποτε στρατεύματα εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλὰ θέλει συμβάλλει πάσῃ δυνάμει εἰς ἔκβασιν τοῦ προτεθειμένου μέτρου, εἴτε διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ ναυτικῶν τῆς δυνάμεως, ἐὰν ἐκρίνετο ἀναγκαῖον ἀπὸ τοὺς συμμάχους τῆς, εἴτε διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν πλοίων τῆς εἰς τὴν μετακομιδὴν τῶν στρατευμάτων· ὅτι τέλος πάντων ἡ Β. Α. Μ. κάμνουσα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, εἶναι ἐντελῶς πεπεισμένη ὅτι καὶ ἡ Χ. Α. Μ. δὲν θέλει ἀπομακρυνθῇ τῶν ἀρχῶν τῆς συνθήκης, ὅτι θέλει περιορίσει τὰς στρατιωτικὰς πράξεις τῆς εἰς τὸν κύκλον τὸν παρὰ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως περιγεγραμμένον, καὶ ὅτι, τοῦ σκοποῦ τούτου κατορθωθέντος, θέλει μεταφέρει ἐκ τῆς Πελοποννήσου τὰ στρατεύματά της.

Διεκήρυξε δὲ καὶ ὁ τῆς Ῥωσσίας Πρέσβυς ὅτι, ἔχων παρὰ τῆς αὐλῆς του τὴν ἀδειαν νὰ συναινῇ εἰς ὅλα τὰ μέτρα, τὰ ὅποια τὸ συμβούλιον ἤθελε κρίνει ἀρμόδια νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν Λονδίῳ συνθήκης, καὶ πεπεισμένος ὅτι ἡ πρότασις αὕτη τῆς Χ. Α. Μ. ἦτον ἐξόχως ἐπιτηδεῖα νὰ φέρῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ τόσον ἐπιθυμητοῦ ἀντικειμένου, δὲν διστάζει οὐδὲ στιγμὴν, κατὰ τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην, τὴν ὅποιαν ἐμπνέουσιν εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα τὸν κύριόν του, ὡς καὶ εἰς πᾶν Β. Α. Μ., οἱ σκοποὶ τῆς Χ. Α. Μ., νὰ ἀποφασίσῃ ῥητῶς τὴν συγκατάθεσιν τῆς αὐλῆς του εἰς τὸ προκείμενον μέτρον.

Συμφωνήσαντες τοιοῦτοτρόπως οἱ τρεῖς πληρεξούσιοι περὶ τῆς ἀνάγκης, τοῦ νὰ στείλωσι στρατεύματα εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπεφάσισαν:

Α'. Ὅτι ἐν σῶμα στρατευμάτων θέλει ἀποβιβασθῇ ὅσον τάχιστα εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ ν' ἀποκλείσῃ ἐντελῶς τὸ στρατεῦμα τοῦ Ἰσραήμ.

Β'. Ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Β. Α. Μ. ἐμποδίζεται διὰ λόγους τινας νὰ χορηγήσῃ τὸ ἀνάλογον τῆς ἐκστρατείας ταύτης, ἡ δὲ κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις ἐμφάνισις Ῥωσικῶν στρατευμάτων ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Ἑλλάδος ἤθελε παροξύνει τὰ πράγματα, θέλει προσκληθῇ ἡ Χ. Α. Μ. ν' ἀναδεχθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μέτρου. τούτου ἐν ὀνόματι τῶν τριῶν Αὐλῶν.

Γ'. Ὅτι θέλει δηλωποιηθῇ τοῦτο ἐκ κοινοῦ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Πόρταν, πρὸς τὴν ὅποιαν θέλει διακηρυχθῇ

συγχρόνως ὅτι ἡ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον ἀπόβασις συμμαχικοῦ στρατεύματος δὲν γίνεται μὲ σκοποὺς πολεμίους πρὸς αὐτήν.

Δ'. Ὅτι τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα θέλουν ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Πελοποννήσου εὐθὺς ὡς ἔμβῃ εἰς τὰ πλοῖα τὸ στρατεῦμα τοῦ Ἰσραήμ· ἐὰν ὅμως αἱ δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ ἤθελον ὀπισθοδρομήσει διὰ ξηρᾶς, ἐμπορεῖ ν' ἀφεθῇ ἐν σῶμα φυλακῆς κατὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὴν Χερσόνησον ἐπιστροφὴν των.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς ἐν Αἰγίνῃ Πελοποννησίους.

Κύριοι,

Οἱ ἐνταῦθα πρόκριτοι τῶν Πελοποννησίων ἤθελαν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου πρὸς τὸ κοινὸν τῆς Πελοποννήσου, μηνολογημένην 7 Σεπτεμβρίου 1828, ὅτε αὐτὴ ἀφιερωθεῖσα εἰς αὐτοὺς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον 70 τῆς Γ. Ἐφημερίδος.

Τὸ σφάλμα εἶναι ἐδικόν μου· ἐγὼ δὲν ἠθέλησα.

Τοὺς ἀδυνατοὺς ἡμῶρουν νὰ ἀδικήσω, ἢ ὡς στρατιώτης μὲ τὴν ἀκάτεκτον ὕβριν τοῦ στρατιώτου, ἢ ὡς πολιτικὸς, χρηματιζόμενος ἀπὸ τὰ, δι' ἐμοῦ ἐνεργηθείσας ὑποθέσεις τῶν πελιγῶν.

Τοὺς δὲ δυνατοὺς ἡμῶρουν νὰ κολακεύσω, καθὼς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοῦτο ἐπ' ῥῆπαι ἡ ἀνθρωπότης, καὶ οὕτως εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἤθελεν ὑποκεῖσθαι ὑπόνοια χάριτος, καὶ οὐχὶ ἀλήθειας.

Ἦτον λοιπὸν ἔργον τοῦ κοινοῦ. Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, ὅπου διέτριψα πλείοτε χρόνον, ἐπρόσμενα μαρτυρίας εὐσεβεῶν, ἡπικρὸν ἔλεγχον ἀτοπημάτων μου· διὸ καὶ ἰδιαιτέρως δὲν ἔλειψα νὰ πέμψω εἰδοποιήσεις, ἀπαιτῶν τὸ ἐν, ἢ τὸ ἄλλο τῶν δύο.

Ἡ βαθεῖα σιωπὴ τοῦ κοινοῦ καὶ ἐν μαρτυρικῶν τῆς Μικρομάνης ἀποδείχνει τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν, τὸ δὲ διάστημα τοῦ χρόνου ἀφαιρεῖ τὴν ὑποψίαν τοῦ χαριζέσθαι.

Λειπὸν, Κύριοι, εἰδοποιεῖσθε. Σεῖς οἱ ἐν Αἰγίνῃ κάμετε, παρακαλῶ, τὴν ἀπάντησιν καθ' ὅσον γνωρίζετε τὰ κατ' ἐμὲ ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ μὲ καθαρὰν συνειδήσιν.

Φθάνει πλέον τοῦ νὰ εἶμαι ὑπὸ εὐθύνας καὶ τὴν ἀμφιβολίαν· ἔχω ἀνάγκην νὰ μείνω ἐλεύθερος, καθὼς εἶναι ἐλευθερία καὶ ἡ συνειδήσις μου.

Ἐκ Αἰγίνης, τῇ 4 Ἀπριλίου 1829.

Ὁ ὁμογενὴς σας
Χαρ. Μάλης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρὰ τῷ Κ. Ἀναστασίῳ Κονοφάκῳ διατρίβοντι ἐν Πόρῳ εὐρίσκονται διάφορα σώματα τῆς Ἀριθμητικῆς τοῦ Βουρδῶνος μεταφρασθείσης μὲ προσθήκας ἀπὸ τὸν σοφολογιώτατον διδάσκαλον Κύριον Ἰωάννην Καραντινόν. Ὅστις λοιπὸν ἐπιθυμῇ ἀποκτήσῃ τοιαῦτον βιβλίον, δύναται νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν εἰρημένον Κύριον Κονοφάκον εἰς Πόρον, καὶ εἰς Ναύπλιον πρὸς τὸν Κύριον Δημήτριον Δεσποτόπουλον.